ÉLŐ KÖVEK

A zsombói Kisboldogasszony Plébánia hírlevele – 2022. október 9.

ISTEN ÁLMA RÓLUNK

„Az emberek utaznak,
hogy csodálkozzanak
a hegyek magasságán,
a tenger óriási hullámain,
a folyók hosszú kanyarulatain,
az óceánok mérhetetlen kiterjedésén,
a csillagok mozgásán az égen,
és csodálkozás nélkül
mennek el önmaguk mellett.„
(Szent Ágoston)

Sokszor találkoztam azzal, hogy az igazán hívő ember nem az önmegvalósításával kell, hogy foglalkozzon, hanem mások segítésével. Igyekeztem is ennek az elvárásnak megfelelni, amíg egyszer csak egy atya arra hívta fel a figyelmem, hogy Jézus arra tanít bennünket, hogy „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. Most pedig ráakadtam Szent Ágoston megállapítására, ami nyomán kérdések születtek bennem. Akkor, hogy is van ez? Foglalkozzunk önmagunkkal, vagy másokat figyeljünk, segítsünk, kísérjünk, saját gondolatainkat, érzéseinket háttérbe szorítva? Kiért is vagyok felelős, kinek a cselekedeteiért tartozom elszámolással?

Van egy másik irány: felfelé! Ha sikerül magam és környezetem fölé emelni a „tekintetemet”, akkor egyszerre csak egy tágabb perspektíva tárul elém. Nemcsak a pillanatnyi helyzetemet látom, hanem rálátásom lesz a kapcsolataimra, múltamra, és ha még az ismeretlentől való szorongásomat is legyőzöm, akkor még a jövőmre is. Akár lehetne ez félelmetes is, ha csak a saját tapasztalataimat, gondolataimat és érzéseimet venném számításba, ha lelkem mély kútjába tekintenék bele onnan „fentről”. Ilyenkor van igazán szükségem a „ne féljetek” biztatásra, ami oly sokszor nyújt kapaszkodót a szentírási tanításokból.

A szentmise bűnbánati része is önmagamra tekintésre hív, nem arra, hogy szomszédom lelkiismeretét, hanem a sajátomat vizsgáljam meg. Közben arra is mintát kapok, hogy kérjem testvéreimet, hogy fogadjanak el, bocsássanak meg. Másokhoz való kapcsolódásomat meg kell, hogy előzze önmagam megismerése…

Igazán nagy kaland önmagam felfedezése, elindulni egy olyan belső utazásra, amely a félelmeim erdején vezet fel vágyaim hegycsúcsára, ahonnan megláthatom a lehetőségeim tengerét, ahol a gyengeségeim és erősségeim hullámai csapkodnak, megrettentenek. Innen gyorsan vissza is fordulhatnék abba a biztos kikötőbe, ahonnan elindultam. Ott azután gyűjtögethetnék önigazolásokat, csalódásokat, összehasonlíthatnám magam másokkal, kapaszkodhatnék az életkorom mentőövébe. Bizonyára még szentírási idézeteket is találnék arra, hogy maradjak nyugton a jól körülzárt, a bevált szokásaimból épített falaimon belül. Akkor viszont megfosztanám magam a felfedezés örömétől, a találkozások meghitt pillanataitól, eddig ismeretlen képességeim kipróbálásától, a megküzdési erőm megtapasztalásától. Amire pedig még rágondolni is fájdalmas, hogy a Teremtőtől kapott vágyaimról is le kellene, hogy mondjak. Ahhoz, hogy saját erőforrásaimhoz jussak, és a Gondviselő nekem készített ajándékait megkaphassam, érdemes kockáztatnom.

Minden alkalommal, amikor elindultam „szívem rejtekébe” megkeresni önmagamat és a kincset, amit Isten rám bízott, biztonságot adott, hogy nem vagyok egyedül. Irányt mutatnak a szentmise állandó részei, kapaszkodót adnak a liturgikus cselekmények és az azokhoz szervesen kapcsolódó énekek. Az oltár virági is közelebb vihetnek ahhoz a szépséghez, amire hiszem, hogy a lelkünk mélyén valamennyien vágyunk. A homíliában elhangzó szentírási magyarázatok, pedig, ha közel engedem magamhoz, olyan üzenettel indíthat útnak, hogy önmagamra és addig számomra ismeretlen lehetőségekre mutathat rá. Innen már „csak” egy lépés, hogy valósággá váljon, hogy *„amit szem nem látott, fül nem hallott és az ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek”* (1 Kor.2.9.)

Hálás vagyok, hogy vasárnapról vasárnapra van lehetőségem Jézus tanítását hallanom, a prédikációban olyan útmutatást kapnom, hogy egyre bátrabban hihessem, hogy Istennek csodálatos álma van mindannyiunkról, tehát rólam is. Hiszem, hogy mindazok a könyvek, előadások, filmek, amelyek megérintenek, életem egy-egy szakaszára rávilágítanak, áldássá válhatnak, ha engedem. Hálával gondolok mindazokra, akik megajándékoztak mindezekkel, megosztották saját tudásukat, élményeiket. Szeretném én is továbbadni, amit tanulok mindazoknak, akiket valamilyen módon rám bízott a Teremtő.

Szeretettel és imával: Gáborné Puskás Julianna

VASÁRNAP 10.09.	11:00 17:00 18:00	**ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP** Papp János halála 21. évf., felesége Piroska halála 33. évf., élő és +cs.tagok Görögkatolikus Szentmise Engesztelő imaóra
CSÜTÖRTÖK 10.13.	8:00	Szentmise
PÉNTEK 10.14.	8:00	Igeliturgia
VASÁRNAP 10.16.	11:00 18:00	**ÉVKÖZI 29. VASÁRNAP** Fodor Ferencné, fia Ferenc, élő és +cs.tagok Engesztelő imaóra

Kiadja a Kisboldogasszony Plébánia, 6792 Zsombó, Andrássy út 114. – Email: zsomboiplebania@gmail.com –Tel: 20/4414-833 – Irodai szolgálat a sekrestyében: Péntek 9.00-11.00 – Plébániánk számlaszáma: 10702040-68080332-51100005 – „ÉLŐ KÖVEK” Alapítvány a Zsombói Kisboldogasszony Plébániáért (Alapítványunk számlaszáma: 57100209-12015434, alapítványi adószám: 19561204-1-06)
Szerkesztők: Móráné Öszterling Mária, Kispéter Gábor